

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **M. S.**, narozená dne „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátkou Mgr. Gabrielou Šťastnou,
se sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/212453-916,
sp. zn. SZ/MPSV-2017/52928-916, o přiznání příspěvku na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/212453-916, sp. zn. SZ/MPSV-2017/52928-916, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3 900 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/212453-916, sp. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zn. SZ/MPSV-2017/52928-916, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 1. 2017, č. j. 24672/2017/UUA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobkyni původně přiznán příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od října 2016. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl žalobou napadeným rozhodnutím změněn tak, že se jednak žalobkyni dle ust. § 7, § 8, § 9, § 11 a § 13 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), přiznává od října 2016 příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně (I. stupeň závislosti – lehká závislost – pro osoby starší 18 let věku), a jednak že se žalobkyni dle ust. § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona o sociálních službách zvyšuje od listopadu 2017 příspěvek na péči z částky 880 Kč měsíčně (I. stupeň závislosti – lehká závislost – pro osoby starší 18 let věku) na výši 4 400 Kč měsíčně (II. stupeň závislosti – středně těžká závislost – pro osoby starší 18 let věku).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a v návaznosti na to namítla, že žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami pouze částečně a nepřihlédl k zásadním důkazům předloženým v rámci odvolacího řízení, a proto nedošlo k dostatečnému posouzení zdravotního stavu žalobkyně, nadto některé závěry v napadeném rozhodnutí jsou v přímém rozporu s důkazy. Dle žalobkyně žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 50 odst. 4 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a při hodnocení důkazů překročil meze správního uvážení. V rámci odvolacího řízení byl Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) vypracován posudek ze 21. 5. 2018, v němž bylo stanoveno, že žalobkyně byla v době od podání žádosti o příspěvek na péči do 15. 11. 2017 závislá na pomoci jiné fyzické osoby v prvním stupni (potřebovala pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí tří základních životních potřeb – orientace, tělesná hygiena, péče o domácnost) a od 16. 11. 2017 byla žalobkyně závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve druhém stupni (potřebovala pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí šesti základních životních potřeb – mobilita, orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost). Závěr o zhoršení zdravotního stavu byl odůvodněn zejm. nálezem MUDr. J. H. ze dne 16. 11. 2017. Zmocněnkyně žalobkyně se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí v tom směru, že je doplnila o lékařské zprávy MUDr. J. H. ze dne 19. 1. 2017 a také Protokoly o posouzení péče o vlastní osobu a soběstačnost vypracované společností HEZKÉ DOMY, s. r. o. (dále jen „protokoly o posouzení péče“), pečující o žalobkyni v období od 20. 1. 2017 do 6. 12. 2017. Po vyjádření zmocněnkyně žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí nechal žalovaný vyhotovit doplnění posudku ze dne 21. 5. 2018 stupně závislosti (dále jen „doplňující posudek ze dne 17. 9. 2018“). V doplňujícím posudku ze dne 17. 9. 2018 posudková komise uvedla, že trvá na svém dřívějším posudkovém závěru. V odůvodnění doplnění posudku se však posudková komise nikterak nezabývala obsahem lékařské zprávy MUDr. J. H. ze dne 19. 1. 2017, byť jí uvedla ve výčtu mezi podklady a v ostatních lékařských zprávách pomíjela ty okolnosti, svědčící o horším zdravotním stavu žalobkyně, rovněž opominula zahrnout do hodnocení předložené protokoly o posouzení péče. Odůvodnění rovněž obsahuje popis chování zmocněnkyně žalobkyně při jednání posudkové komise, což nikterak nesouvisí s posouzením zdravotního stavu žalobkyně, nýbrž svědčí o pochybnostech o nepodjatosti členů posudkové komise.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Dále žalobkyně poukázala na závěry lékařských zpráv MUDr. J. G. ze dne 10. 1. 2017, MUDr. R. M. ze dne 11. 1. 2017, MUDr. J. H. ze dne 19. 1. 2017 a ze dne 16. 11. 2017 a propouštěcího protokolu ze dne 5. 12. 2016, jež jsou v rozporu se závěry posudku ze dne 21. 5. 2018 a doplňujícím posudku ze dne 17. 9. 2018.
4. Obsah výše uvedených lékařských zpráv odporuje závěru žalovaného konstatovanému na str. 9 napadeného rozhodnutí, že do 16. 11. 2017 nebyl u žalobkyně deklarován psychiatrický nález, který by deklaroval objektivně podstatné zhoršení kognitivních funkcí. Ze závěrů propouštěcího protokolu ze dne 5. 12. 2016 je zřejmé, že zhoršení zdravotního stavu žalobkyně na přelomu roku 2016 a 2017 nebylo důsledkem jejího pádu, ale naopak zhoršení psychiatrického stavu žalobkyně v souvislosti s postupující Alzheimerovou chorobou spojenou se ztrátou orientace bylo příčinou onoho pádu.
5. Žalobkyně v návaznosti na to namítla, že již při podání žádosti o příspěvek na péči, nejpozději však počátkem roku 2017, a nikoliv až v listopadu 2017, jak uvedla posudková komise, nezvládala devět základních životních potřeb – mobilita, orientace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
6. K tomu žalobkyně doplnila, že jí byl rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 20. 4. 2017 přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením, přičemž posudkový lékař při posuzování pohyblivosti a orientace žalobkyně vycházel ze shodných podkladů, jaké měl žalovaný v řízení o příspěvku na péči. Posléze byl žalobkyni dne 28. 12. 2017 přiznán zpětně od 1. 5. 2017 průkaz osoby se zdravotním postižením ZTP/P.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení. Uvedl, že z odborného hlediska mu nepřísluší se k posudku posudkové komise vyjádřit. Námitka žalobkyně, že jí byl jiným posudkovým lékařem přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením ve druhém stupni, je nedůvodná, neboť posuzování zdravotního stavu se v daném řízení řídí odlišným zákonem a klasifikace zdravotního stavu tak podléhá jiným kritériím. Žalovaný odmítl námitku, že v odvolacím řízení opominul některé důkazy. Opomenutými důkazy měly být lékařské zprávy, jež žalobkyně předložila, avšak tyto byly předloženy posudkové komisi, jež je zahrnula do svých podkladů a zhodnotila při vydání posudku o zdravotním stavu žalobkyně. Odmítl, že se nedostatečně vypořádal s námitkami, když žalobkyně zaměnila nevypořádání se s námitkami za nesouhlas se způsobem vyřízení námítky. Rovněž odmítl, že porušil zásadu volného hodnocení důkazů v mezích správního uvážení, když jako stěžejní důkazní prostředek hodnotil posudek vypracovaný posudkovou komisí.
8. Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z objektivních podkladů, neboť posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti odbornice z oboru psychiatrie, vypracovaný posudek tak považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně k písemnému vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. V následně učiněné replice žalobkyně zopakovala některá žalobní tvrzení a uvedla, že souhlasí s tím, že žalovaná nemůže hodnotit lékařské zprávy, v daném případě je však rozpor mezi lékařskými zprávami a závěry posudkové komise tak výrazný, že jej žalovaná s ohledem na svou zkušenost neměla považovat za odborný a úplný. Z posudku ze dne 17. 9. 2018 není zřejmé, jaké listiny měla posudková komise k dispozici, k jakým přihlédla a některé lékařské zprávy citovala neúplně či nesprávně.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobkyně s tímto postupem soudu výslovně souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od října 2016, neboť žalobkyně dle posudku ze dne 15. 12. 2016 potřebovala pomoc ve čtyřech základních životních potřebách, a to v podobě orientace, komunikace, tělesné hygieny a péče o domácnost. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítla, že nezvládá ani další základní životní potřeby, když není sama schopna dodržovat léčebný režim, není schopna samostatného vyřizování osobních záležitostí, potřebuje pomoc s výběrem oděvu a obuvi vzhledem k prostředí a klimatickým podmínkám, není schopna si připravit vařené jídlo, vyžaduje pomoc se servírováním jídel a úklidem nádobí, rovněž není schopna samostatného bezpečného užívání dopravních prostředků kvůli špatné orientaci a motorice.
13. Žalovaný nechal pro účely odvolacího řízení vypracovat posudkovou komisí posudek ze dne 21. 5. 2018, jenž byl vypracován za přítomnosti odborné lékařky s odborností psychiatrie v nepřítomnosti žalobkyně, v němž se posudková komise usnesla, že žalobkyně v období od 1. 10. 2016 do 15. 11. 2017 nezvládala toliko tři základní životní potřeby, a to v podobě orientace, tělesné hygieny a péče o domácnost, a v období od 16. 11. 2017 nezvládala šest základních životních potřeb, a to v podobě mobility, orientace, tělesné hygieny, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost.
14. Žalobkyně se závěry posudku ze dne 21. 5. 2018 nesouhlasila a ve vyjádření ze dne 21. 6. 2018 namítla nedostatečně zjištěný zdravotní stav, k čemuž mj. doložila lékařskou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zprávu MUDr. J. H. ze dne 19. 1. 2017, kdy tvrdila, že ke zhoršení zdravotního stavu došlo již po úraze žalobkyně z 28. 12. 2016 a ne až dnem 16. 11. 2017, jak stanovila posudková komise dle psychiatrického nálezu MUDr. J. H. ze dne 16. 11. 2017. V reakci na to nechal žalovaný vypracovat doplňující posudek ze dne 17. 9. 2018, přičemž posudková komise v něm konstatovala, že setrvává na svém posudkovém závěru ze dne 21. 5. 2018. Obsahem bylo rovněž hodnocení chování zástupkyně žalobkyně při jednání posudkové komise. Ačkoliv v počátečním výčtu podkladů pro posudek ze dne 17. 9. 2018 je uveden i nález z neurologické ambulance MUDr. J. H. ze dne 19. 1. 2017, dále již nejsou závěry z tohoto nálezu nikterak rozváděny či hodnoceny. Na základě posudku ze dne 17. 9. 2018 posudková komise vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

15. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
16. Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně o sociálních službách.
17. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.
18. Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle odst. 5 musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
19. Podle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
20. Podle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“), se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

21. Žalobkyně učinila v dané věci podaným odvoláním sporným, zda zvládá či nikoliv a od případně jakého data pět základních životních potřeb, a to v podobě péče o zdraví, osobních aktivit, oblékání a obouvání, stravování a mobility, vymezené pod písm. a), d), e), h) a i) v příloze č. 1 vyhlášky.
22. Z posudku ze dne 21. 5. 2018, který byl vypracován v rámci odvolacího řízení v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, neboť žalobkyně rozporovala závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, jež vycházelo z posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 15. 12. 2016, soud zjistil, že posudková komise jednala v řádném složení, za přítomnosti odbornice z oboru psychiatrie a žalobkyně nebyla jednání osobně přítomna. U jednání, jež předcházelo vydání posudku ze dne 17. 9. 2018, byla taktéž přítomna posudková komise v řádném složení včetně odbornice z oboru psychiatrie rovněž tak žalobkyně a její zástupkyně.
23. Soud se v daném případě s ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřenou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zaměřil na skutečnost, zda byl posudek ze dne 17. 9. 2018 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti.
24. Ze závěrů posudku ze dne 21. 5. 2018, jehož závěrů se v plném rozsahu přidržel i doplňující posudek ze dne 17. 9. 2018, mj. vyplývá, že žalobkyně v období od 1. 10. 2016 do 15. 11. 2017 nezvládala tři základní životní potřeby, a to v podobě orientace, tělesné hygieny a péče o domácnost. Od 16. 11. 2017 dle posudkové komise žalobkyně nezvládala šest základních životních potřeb, a to v podobě mobility, orientace, tělesné hygieny, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost. V posudku ze dne 17. 9. 2018 je následně uvedeno, že až nálezem ze dne 15. 11. 2017 bylo deklarováno, že žalobkyně trpí středně těžkou demencí, s tím, že v mezidobí nebyl dohledán žádný psychiatrický nález, který by deklaroval objektivně podstatné zhoršení kognitivních funkcí u žalobkyně (test MMSE), kterýžto u žalobkyně do té doby dle nálezu ze dne 5. 12. 2016 dosahoval 20 bodů. V příkrém rozporu s tímto závěrem je ovšem obsah propouštěcího protokolu ze dne 5. 12. 2016, jež měla posudková komise při hodnocení rovněž k dispozici, avšak jeho závěry nevzala v potaz, třebaže je v něm uvedeno, že žalobkyně trpí středně těžkou demencí s následnými poruchami nálady a emoční instability, s tím, že je nutný trvalý dohled, včetně dohledu nad užíváním medikace, dopomoc při sebeobsluze a vyřizování osobních záležitostí.
25. Posudková komise se vedle toho nikterak v doplňujícím posudku ze dne 17. 9. 2018 nezaobírala i obsahem doloženého nálezu ze dne 19. 1. 2017 MUDr. J. H., z něhož mj. plyne, že žalobkyně dosahovala v testu MMSE pouze 17 bodů (čili shodného výsledku, jaký plyne z nálezu ze dne 6. 5. 2013 MUDr. J. H.), chodí s pomocí druhé osoby, delší trasy činí na vozíku, je částečně inkontinentní, neuvaří si, hygienu zvládá s dopomocí, zrovna tak užívání léků, občas mluví nesouvisle, nebo neví, co má dělat. V závěru tohoto nálezu ze dne 19. 1. 2017 jsou pak uvedeny dvě diagnózy, a to jednak diagnóza F 00.2, čili Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

demence smíšeného typu, kterou dotyčná lékařka vyhodnotila jako středně těžkou, a jednak diagnóza F 06.3, čili organické afektivní poruchy. K těmto skutečnostem, jež jsou ve zjevném rozporu se závěry posudku ze dne 21. 5. 2018, se posudková komise opět nijak ve svém doplňujícím posudku ze dne 17. 9. 2018 nevyjádřila, pouze v úvodu uvedla, že dotčený nález ze dne 19. 1. 2017 je podkladem pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně. V tomto směru považuje soud doplňující posudek ze dne 17. 9. 2018 v daném řízení za nedostatečně odůvodněný a nepřesvědčivý.

26. K doplňujícímu posudku ze dne 17. 9. 2018 soud dále uvádí, že v něm shodně jako v posudku ze dne 21. 5. 2018 absentuje i řádné vysvětlení, z jakého důvodu posudková komise nepřiznala žalobkyni namítané nezvládnutí základních životních potřeb, a to v podobě mobility, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, výkonu fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobních aktivit, již od 1. 10. 2016, když bylo uznáno k tomuto datu nezvládnutí jen tří základních životních potřeb, a to v podobě orientace, tělesné hygieny a péče o domácnost, popř. proč jen další tři základní životní potřeby vedle tří základních životních potřeb byly uznány jako nezvládnuté až od 16. 11. 2017 (mobilita, péče o zdraví a osobní aktivity), zatímco zbývající čtyři základní životní potřeby, a to v podobě komunikace, stravování, oblékání a obouvání a výkonu fyziologické potřeby byly nadále hodnoceny jako žalobkyní zvládané. V rámci správního řízení v prvním stupni přitom bylo konstatováno, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu v podobě komunikace, což odpovídá i konstataci obsažené v nálezu ze dne 19. 1. 2017 MUDr. J. H. o středně těžké demenci smíšeného typu a také v propouštěcím protokole ze dne 5. 12. 2016, kde se rovněž uvádí, že žalobkyně již v té době trpěla středně těžkou demencí. Vedle toho z nálezu ze dne 19. 1. 2017 MUDr. J. H. vyplývá, že žalobkyně měla jednak problém s mobilitou, neboť chodí s pomocí druhé osoby, delší trasy činí na vozíku. Z nálezu ze dne 6. 5. 2013 MUDr. J. H., který zmocněnkyně žalobkyně rovněž doložila v reakci na závěry obsažené v posudku ze dne 21. 5. 2018 a který tedy měla posudková komise k dispozici před vypracováním doplňujícího posudku ze dne 17. 9. 2018, pak vyplývá, že je nutný celodenní dohled nad běžnými denními činnostmi žalobkyně, dále že žalobkyně není schopna si sama zařizovat své úřední záležitosti, nutný je dohled i nad užíváním medikace, rovněž nad příjmem stravy a tekutin, kdy vzhledem k chronickému úbytku váhy lékařka doporučila doplnit stravu žalobkyně o nutridrinky. Těmto nálezům pak plně korespondují skutečnosti vyplývající z potvrzení o poskytované péči společností HEZKÉ DOMY, s. r. o., za období od 20. 1. 2017 do 6. 12. 2017, které zmocněnkyně žalobkyně taktéž doložila v reakci na závěry obsažené v posudku ze dne 21. 5. 2018 a které tedy měla posudková komise k dispozici před vypracováním doplňujícího posudku ze dne 17. 9. 2018. Z dotyčných potvrzení totiž detailně vyplývá, že žalobkyni byla poskytována pomoc ze strany třetí osoby mj. i pokud se jedná o stravování (např. podávání nápojů), oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby (pomoc při použití WC, výměny inkontinentních pomůcek), péči o zdraví (např. promazávání) a osobní aktivity (např. doprovod po zařízení).
27. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53 (dostupný na www.nssoud.cz), kdy z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, když ten např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž judikoval, že: „*V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přšetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.*“

28. V návaznosti na výše předestřenou relevantní právní úpravu a judikaturu soud uvádí, že ačkoliv žalovaný nechal doplnit posudek ze dne 21. 5. 2018, tak posudková komise i přes vypracování doplňujícího posudku ze dne 17. 9. 2018 neodstranila rozpory, jež mezi dotčenými podklady přetrvávají. Přestože z doplňujícího posudku ze dne 17. 9. 2018 vyplývá, s jakými podklady bylo pracováno, tak v něm není náležitě objasněno, jak posudková komise zhodnotila výše předestřené podklady a na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že žalobkyně sporné základní životní potřeby zvládá bez pomoci jiné fyzické osoby (komunikace, stravování, oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby), popř. proč jisté základní životní potřeby žalobkyně přestala zvládat až od 16. 11. 2017 (mobilita, péče o zdraví a osobní aktivity). I v tomto směru považuje soud závěry posudkové komise za nedostatečně odůvodněné a nepřesvědčivé.
29. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že závěry posudkové komise obsažené v posudku ze dne 21. 5. 2018 a doplňujícím posudku ze dne 17. 9. 2018 nelze považovat za úplné a přesvědčivé. V důsledku toho pak musel konstatovat, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť bez dalšího převzal závěry posudkové komise do odůvodnění svého rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný správní orgán za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
30. Pro úplnost soud poznamenává, že pokud žalobkyně poukazovala na skutečnost, že součástí doplňujícího posudku ze dne 17. 9. 2018 je i popis a hodnocení jednání zmocněnkyně žalobkyně při jednání posudkové komise, tak k tomu soud uvádí, že takovýto popis by měl být vzhledem ke své povaze a smyslu součástí protokolu o jednání a nikoliv samotného posudku.
31. Soud proto ze shora předestřených důvodů přikročil ve výroku I. rozsudku ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně náležitého zjištění zdravotního stavu žalobkyně.
32. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci úspěch, soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 900 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za tři úkony právní služby advokátky Mgr. Gabriely Šťastné po 1000 Kč podle ust. § 7 bod 3, § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.